

Fastelavn.

Saa naaede vi da Fastelavn 1860. Den lystige Carnevalstid fejres nu i det katolske Syden, hvor Ungdommen ivrigt kappes om at levere det bedste Bidrag tillunderholningen; de unge Mænd gjenne de faa de taasienske Myster og deilige unge piger med mangfoldige Trykmidler, for at vinde Skonhedens hvide Pris. Den forfultne Hjertot og den graadige Polichinelle holde sig nu skadesløse for den kommende Faste, medens den glødende Italienerinde i dette brogede phantastiske Liv med sine Elfskovsventyr og henrykkende Dandie i de skønne Foraarsaftener til Mandolinens og Tamborinens Klang, samler rigt Stof til glade Grunddringer, som stikende drages

frem til Livsophold og Bæren imod den lange Fastetidstilhed og Kjedsommelighed. I vort kolde protestantiske Norden, hvor man ikke gaar en saadan Penitents imøde, behøve vi ikke saaledes at koncentrere Nydelser i et vist Tidrum, ligesom vi ogsaa meget skulle protestere imod at møde under aaben Himmel i lette Gevanter og flagrende Klædebon, naar Sneen viber under vore Fødder, og Thermometret har naaet 13 Grader under Frysepunktet. Det gaar imidlertid ikke an at sige, at vi ere aldeles uden Carneval. Vi have unægtelig et saadant, men uendelig foryndet og en miniature; seto paa offentlig Gade. Smaa fortrøbne, af Kulden forkomne Masketfigurer snige sig langs med Hu-

